

Vela de cartró

Que trista la meva dissort,
quin pesar el meu pobre final.

Imaginada,

per fines mans creada
i amb maduresa altres,
de pell cremada i arrugada.

Dissenyada, retallada i pintada
imitant les meves semblants navegants,
de colors fastuosos i extravagants, o blanques
com la neu encara gelada.

Somnio solcant mars, oceans i llacs,
tranquils com calitja
o ferotges, temerosos i braus.

La meva cara del sol rostida
i refrescada per la brisa marina,
suau, salada, carinyosa i enamoradissa.

Els dofins els meus amants,
saltant al meu costat
i les captives sirenes,
cantant de nit

i plorant l'amor del príncep blau
a la claror del dia.

Trencaria el vent tan sols passant,
i passejant visitaria terres llunyanes
amb rius, muntanyes i valls.

Jugaria amb les ones petites i lluitaria sovint amb les més
grans.

Però...enganyada i entusiasmada
em portaven a un lloc seductor
majestuós, màgic i espectacular,
i abans del astre foc posar se,
era el centre de sorpreses mirades
d'un laberint de pedres inaugurant.
Però el meu cós és de paper dur i feixuc,

el meu pal un tros d'envellida canya.
El meu destí realitzat
i un preciós somni, frustrat.
El teu, vela amiga i germana,
a l'horitzó dirigeix el timó, busca aventures pel món
i viu el que jo viuria
si fos de tela...i no de cartró.
JBF

286 Persones han vist aquesta poesia